

har maattet erkende, at mange Tilfælde vare af en saa oprørende Natur, at de maatte straffes, men det kan ikke ske, fordi Straffeloven ikke indeholder Bestemmelse derfor. I Norge har man, jeg tror, det var i Februar Maaned i Aar, faaet et Tillæg, som dog kun omfattede en enkelt Klasse Dyr, nemlig Hesten. Det er imidlertid ikke tilfredsstillende, thi det kan ikke være Meningen, at kun et enkelt Dyr skal beskyttes; det er jo Meningen, at ethvert Dyr, man har under sin Varetægt paa en eller anden Maade, maa man som tænkende Menneske være i Stand til at beskytte paa nogenlunde tilfredsstillende Maade. Saadanne Bestemmelser maa optages i enhver Politivedtægt, thi uden dette faar Politiet ikke den Støtte hos Publikum, som det maa og skal have. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel paa et saadant Dyrplageri. Der kom en Mand kørende med en Del Faar, der vare sammenbundne paa en absolut oprørende Maade. Jeg sagde til Manden: Kan De da ikke forstaa, at det er en Mishandling af Dyrene; det burde straffes. Saa sagde han: Skidt, de skulle jo dø alligevel. Paa den Maade betragte de Tingene, og det kan ikke forsvares fra et humant Standpunkt, og derfor maa man tage Forholdsregler overfor dette, mere end det i Øjeblikket er Tilfældet.

Endelig er der en Sag, jeg omtalte i Fjor, men som jeg er opfordret af en Kreds af Læger til at fremkomme med igen i Aar, og den angaar Sindssygeveesenet. Da Henvendelsen i Fjor kom til Justitsministeren, svarede han mig, at det var en Umulighed for Regeringen og Rigsdagen at blive ved at paalægge Kommuner eller Amter Forpligtelse til hver i sin Kommune at opføre Lokaler til at optage sindssyge. Jeg vil erkende, at det bliver en Opgave, som maaske bliver for stor for de forskellige Kommuner, men jeg mener ogsaa, at Staten her maa træde til. Det er et Punkt, hvor jeg ikke mener, vi kunne økonomisere. Vi kunne økonomisere med Hensyn til de Bygninger, vi bygge til dette Brug, det behøver ikke at være store, slotslignende Bygninger, men pæne og ordentlige Bygninger, hvor man blev i Stand til at optage disse, de ulykkeligste af alle Mennesker, de sindssyge. Det er jo saa-

ledes, at naar de sindssyge ikke straks komme under Kur, risikerer man, at de blive inkurable, medens de i mange Tilfælde kunne kureres, naar de hjælpes straks. I vor Egn er Forholdet slem, og efter de Henvendelser, der ere fremkomne andre Steder fra, maa det ogsaa være slem der. Jeg skal oplyse for de Herrer, at jeg kender et Eksempel paa, at en Patient er bleven overdraget til en 12aarig Drengs Opsigt, og det affødte kun, at Drengen efter 2½ Aars Forløb selv blev sindssyg. Det er ikke muligt ude omkring paa Landet at skaffe Folk til at tilse disse ulykkelige Mennesker, og Følgen bliver da, at de komme under et saa slet og daarligt Tilsyn, at det er uudholdeligt at tænke paa. Jeg skal nævne et andet Eksempel — De kunne finde Tilfældene i „Ugeskrift for Læger“, som jeg har liggende for mig, og hvori der rettes en bestemt Henvendelse derom —, en Kone blev sindssyg den 9. Juni, i Dag skrive vi den 17. Oktober, og endnu er det ikke muligt at skaffe hende Plads noget Sted. Jeg mener, at vi ikke kunne forsvare fremdeles at undlade at lægge os i Selen for at skaffe disse, de ulykkeligste af alle Mennesker, Plads paa en Sindssygeanstalt og derved give dem Mulighed for at blive helbredede. Vi have i vort Amt et Sygehus i Sorø, som skal have Plads til de ulykkelige sindssyge, der komme, men det er umuligt, idet der næsten altid bliver svaret: Vi have ingen Plads, vi kunne ikke skaffe Plads. Jeg vil bede den højtærede Justitsminister, som ikke har udtalt sig om denne Sag tidligere, om at se paa den med Velvillie. Jeg tror, at den højtærede Justitsminister ser som jeg paa den Sag, at hvis der er nogen, man bør komme til Hjælp, er det de Mennesker, der ere blevne berøvede Forstandens Brug. Er der nogen, det er vanskeligt at skaffe Pleje til, saa er det disse stakkels sindssyge, idet der jo ikke er mange, der ville have med dem at gøre. De kunde faa det taaleligt paa Anstalterne, og der er Mulighed for, at de kunne blive helbredede ved at komme under en kyndig Behandling.

Dernæst skal jeg med et Par Ord henvende mig til den højtærede Landbrugsminister og spørge ham, om han ikke i den nærmeste Tid vil gøre Skridt til, at